

РЕШЕНИЕ

№ 5392

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6725** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изп. директор К. К., срещу Заповед №ДК-02-С-11/25.06.11.12.2019 г., издадена от началника на РДНСК-С., с която на основание чл.225, ал.1, във вр. с чл.222, ал.1, т. 10 ЗУТ е наредено да бъде премахнат незаконен строеж: „Ски влек Меча поляна“-открита въжана линия, находящ се в имоти с идентификатори №04234.6074.156, 04234.6074.444, 04234.6074.381, 04234.6074.85, 04234.6074.264 по КК на С., Природен парк „В.“, район „П.“-Столична община.

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.3 и т.4 АПК, аргументирани с доводи, че изграденото не е строеж, а преместваем обект.

С писмения отговор по жалбата, обективиран в съпр.писмо по изпращане преписката на съда, ответникът чрез процесуалния си представител-юрк.М., оспорва основателността на жалбата, като преповтаря мотивите, изложени в оспорената заповед. Допълнително, за да обоснове наличието на строеж, се позовава на чл.80, ал.1 от Наредбата за безопасната експлоатация и технически надзор на въжени линии, инвестиционното проектиране, разрешаването на строителството, изграждането и въвеждането в експлоатация на въжените линии.

В о.с.з. пред АС-София град жалбоподателят, чрез процесуалния си представител-адв.П. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по изложените в нея съображения. Заявява и искане за присъждане на разносните за съдебното производство. На 07.10.20 г. депозира писмени бележки, в които аргументира основателността на жалбата.

Ответникът, чрез процес. си представител-юрк.М. моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна. Съображения за неоснователността на жалбата излага в депозиранияте по делото на 08.10.20 г. писмени бележки.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр.чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Фактическите установявания на органа се съдържат в редовно съставения, в присъствието на представляващия дружеството-жалбоподател изп.директор К. К. и члена на съвета на директорите-П. П., Констативен акт /КА/ № С12-911-2/26.05.2020 г. от служители на РДНСК- С.. Същите са възпроизведени в мотивната част на оспорената пред съда заповед, като е изложено, че строеж „Ски влек Меча поляна“-открита въжена линия, е разположен в имоти-публична държавна собственост, с идентификатори 04234.6074.156, 04234.6074.444, 04234.6074.381, 04234.381.85 и 04234.6074.264 по КК на [населено място], Природен парк „В.“, район „П.“-СО. Строежът представлява открита въжена линия-стационарен ски влек „Меча поляна“, с дължина около 92 м., с 4 броя стълбове, без изпълнени бетонови фундаменти, задвижващ механизъм, носещо и сигнално въжета. Стълбовете са стоманени с височина около 3.5 м., укрепени със стоманени подкоси и стоманени въжета. Поставена е кабинка за управление на лифта. Строежът е захранен с ел.енергия, като по данни на изп.директор на жалбоподателя е изпълнен около 2005 година от Спортно туристическо дружество „М.“. Собственик на строежа е [фирма]. Строежът е трета категория съгласно чл.137, ал.1, т.3, б.“б“ ЗУТ и чл.6, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи. Строежът е изпълнен без одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж в нарушение на чл.137, ал.3, предл.2-ро и чл.148, ал.1 ЗУТ.

Дружеството-жалбоподател е [фирма] е упражнило правото си на възражение, като е оспорило констатацията, че извършеното е строеж и е обосновало качеството му на преместваем обект /л.39 от делото/.

Възражението е отхвърлено от ответника със съображения, че не е подкрепено с доказателства, след което е възпроизведено съдържанието на легалната дефиниция за строеж по § 5, т.38 от ДР на ЗУТ / в действащата ѝ към момента на издаването на заповедта редакция/, без обаче да е конкретизирано в кое от изброените в нея предложения попада процесният обект, според специализирания в контрола по законосъобразността на изпълнението и ползването на строежите административен орган. Именно характера на изграденото-на строеж или на преместваем обект- е единственият спорен въпрос, както в административното, така и в съдебното производство по оспорване на завършващия административното производство акт.

По делото за изясняване на спора от фактическа страна е допуснато извършването на

СТЕ, заключението по която съдът кредитира в частта на направените констатации, съдържащи описанието на изграденото. Те напълно съвпадат и с описанието, съдържащо се в КА и издадената въз основа на него и оспорена пред съда заповед. В останалата му част, че изграденото има характера на преместваем обект, съдът не кредитира заключението, като противоречащо на приложимите материално правни норми, по следните съображения:

С оглед времето на извършване на строежа-2005 година, приложима е легалната дефиниция за строеж по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ действала към този момент / Изм. и доп. - ДВ, бр. 65 от 2003 г./, в съотв. с която "строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства с и без промяна на предназначението.

В ЗУТ няма легална дефиниция за „спортно съоръжение“. Съдът не установи наличието на легална дефиниция за „спортно съоръжение“ и в друг действащ към 2005 година нормативен акт. За съда обаче е несъмнено, че „Ски влек Меча поляна“-открита въжена линия е „спортно съоръжение“ по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ. Законодателят не е употребил понятието „спортен имот и/или спортна сграда“ и не е ограничил обхвата на това понятие само до недвижимите имоти. В този смисъл понятието „спортно съоръжение“ е достатъчно общо и обхваща всяко съоръжение, насочено към създаване на условия и подпомагане на заниманията с физическа активност, спорт и спортно-туристическа дейност.

Характеристиката на изграденото като „спортно съоръжение“ го определя като строеж по смисъла на легалната дефиниция в § 5, т.38 ЗУТ.

Обстоятелството дали обектът е трайно прикрепен към терена, след като за 4-те броя стълбове на въжената линия няма изпълнени бетонови фундаменти, е без съществено значение. Строеж по смисъла на § 5, т. 38 ДР ЗУТ е всяко съоръжение, което изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, какъвто безспорно е настоящият случай. /Решение № 14386 от 22.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7392/2018 г., II о./.

Ски-влека не е сграда, а съоръжение и с оглед на тази си характеристика е строеж /Решение №9507/11.07.2018 г. на ВАС по адм. дело №1824/2018 г., II о./.

Аргумент в тази насока е и чл.6, ал.2, т.2 /Обн. - ДВ, бр. 72 от 2003 г./ от Наредба №1 № 1 от 30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи, които определя кабинковите и открити въжени линии и съоръженията към тях като строеж от трета категория, буква "б", т.3 от чл.137, ал.1 ЗУТ.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, от лице с правен интерес от оспорването-адресатът на заповедта, посочен като собственик на строежа. Независимо от липсата на данни за датата на съобщаване на заповедта, с оглед датата ѝ на издаване-25.06.2020 г. и датата на подаване /по пощата/ на жалбата до съда-08.07.20 г. /л.37/, несъмнено е спазен и 14-дневният преклузивен срок по чл.215, ал.4 от ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган-началника на РДНСК-С..

Компетентността на органа произтича от чл.225, ал.1 от ЗУТ и Заповед №РД-13-171/13.06.2019 г. /приложена в преписката и приета по делото-л.44-л.48/, с т.9 от която, началникът на ДНСК е делегирал правомощието си за издаване на заповеди за премахване на незаконни строежи по чл.225, ал.2 ЗУТ от 1-ва до 3-та категория на началниците на РДНСК. Процесният строеж: „Ски влек Меча поляна“-открита въжена линия е от 3-та категория- чл.137, т.3, б.“б“ ЗУТ и чл.6, ал.2, т.2 /Обн. - ДВ, бр. 72 от 2003 г./ от Наредба №1 № 1 от 30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59,ал.1 и ал.2 АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания, както и установена в ЗУТ процедура за издаването на заповедта. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в нарушаване на задължението за уведомяване на жалбоподателя, поради което той да е бил лишен от възможността да участва като страна в производството по издаване на оспорената пред съда заповед /чл.168, ал.4 АПК/ или процесуално нарушение, което ако не е било допуснато, органът би достигнал до друго решение на въпроса, предмет на производството. Бланкетното отхвърляне на възражението на жалбоподателя срещу КА не е довело и не е могло да доведе до неправилно решение на въпроса, предмет на оспорената заповед. Фактите са правилно установени /и по тях страните не спорят/, а квалификацията на процесния обект като строеж е въпрос на подвеждането му към приложимите материалноправни норми, действали по време на изграждането му-2005 г.

В съответствие с изложените по-горе изводи на съда, извършеното е строеж. За да е законен, изграждането му е следвало да бъде предхождано от одобряването на инвестиционен проект и издаването въз основа на него на разрешение за строеж-чл.137, ал.3, предл.2-ро, вр.чл.147 /Обн. - ДВ, бр. 1 от 2001 г., в сила от 31.03.2001 г./, ал.1, т.2, тъй като се касае за съоръжение с повишена степен на опасност, подлежащо на държавен технически надзор, и чл.148, ал.1 ЗУТ.

Наличието на незаконен строеж /чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ/ поражда упражненото от органа правомощие да нареди премахването му-чл.225, ал.1 ЗУТ.

Времето на извършване на строежа-2005 г. изключва търпимостта му по § 16 от ПР на ЗУТ и § 127 от ПЗР на ЗИДЗУТ /ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г./

Наличието на незаконен строеж и липсата юридическия факт, пречатстващ упражняването на правомощието да се нареди премахването му /търпимост на незаконния строеж/, обуславя неоснователността на жалбата.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК правото на разноски е възникнало за ответника за защитата му, осъществена от юрисконсулт. То не е надлежно упражнено-до приключване на устните състезания по делото не е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, поради което с решението разноски не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изп. директор К. К., срещу Заповед №ДК-02-С-11/25.06.11.12.2019 г., издадена от началника на РДНСК-С..

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд-София град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните и на Софийска градска прокуратура чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: